

Р Е Ш Е Н И Е

№ 3/02.01.2019 година, град Хасково

В ИМЕТО НА НАРОДА

Хасковският районен съд, Девети граждански състав
на трети декември две хиляди и осемнадесета година
в публично заседание в следния състав:

Председател: Петър Вунов

секретар: Михаела Стойчева

прокурор:

като разгледа докладваното от съдията Петър Вунов гражданско дело номер 1258 по описа на съда за 2018 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по искова молба от К.А.Н. с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК срещу Л.Р.У.М..

Ищецът твърди, че през м.05.2012 г. в гр. София ответникът му предал владението на лек автомобил „****“, модел „М.“, с номер на рама: VF1LA0N0222891076, с двигател № F9QE730C004081, с рег. № **** при неговото окончателно напускане на страната. Той от своя страна придобил собствеността върху автомобила от Б.П.Б.от гр. Габрово с нотариално заверен договор за покупко-продажба на МПС от 12.01.2009 г., а същият го закупил с договор за покупко-продажба на МПС от 06.08.2004 г. и фактура от същата дата. Тези документи, заедно с малкия талон, полица за действаща застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗК „Лев Инс“ и ключовете от колата също били предадени на ищеца. От момента на предаването на автомобила до сега той го владее непрекъснато, използвал го пълноценно, полагал всички необходими грижи за техническата му поддръжка и заплащал всички разходи по него, вкл. ежегодно подновяване на застраховка „Гражданска отговорност“. Предвид изложеното се иска от съда да постанови решение, с което да се приеме за установено по отношение на ответника, че ищецът е собственик на гореописания лек автомобил по силата на давностно владение.

Ответникът, чрез назначения му особен представител, не оспорва иска.

Съдът, като като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от приетите писмени доказателства – Договор за покупко-продажба на МПС от 12.01.2009 г. с нотариална заверка на подписите; Договор за покупко-продажба на МПС от 06.08.2007 г. с Фактура № 0000000036/06.08.2007 г. към него; Свидетелство за регистрация на МПС част II № 002347822; Застрахователна полица № 22112000564789; Удостоверение на ГА 041/21.05.2018 г. от Застрахователно дружество „Булстрад Виена Иншурънс Груп“; се установяват описаните в исковата молба и посочени по - горе факти и обстоятелства. В тази връзка не следва да се излага текстуално съдържанието на приетите документи, като при необходимост те ще бъдат обсъдени при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

Не е спорно между страните, а и от събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на свидетелката Й.Б.К.се установяват твърденията относно владението на процесния автомобил от ищеца.

Съдът счита, че следва да се кредитират показанията на разпитаната свидетелка, доколкото са логични и последователни, в резултат на непосредствени и лични възприятия, кореспондират на събраните по делото писмени доказателства и не се опровергават от други такива.

Ето защо и с оглед разпоредбата на чл. 153 ГПК съдът приема всички релевантни факти относно спорното право за доказани.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК, който е процесуално допустим.

Разгледан по същество, искът се явява основателен поради следните съображения:

По делото няма спор, а и от събраните писмени и гласни доказателства се установява по несъмнен начин, че ищецът е собственик на процесното МПС на соченото правно основание. От приетите и неоспорени договор за покупко-продажба на МПС от 12.01.2009 г. с нотариална заверка на подписите, договор за покупко-продажба на МПС от 06.08.2007 г. и фактура № 0000000036/06.08.2007 г. към него се установява, че първоначално то е било придобито от ответника по силата на валидна правна сделка. От кредитираните показания на свид. Й.К., съдът приема, че за период, по-продължителен от 5 години фактическа власт върху него е упражнявана от ищеца, който е разполагал освен с гореописаните документи, така също и с малкия му талон и ключовете, застраховал го е, поддържал го е и го е използвал по предназначение. Извършваните от К.Н. фактически действия са достатъчни да обосноват извод за явна, спокойна, несъмнителна и непрекъсната фактическа власт, упражнявана върху автомобила след твърдения от него начален момент – м.05.2012 г. до предявяване на исковата молба, присъща за всеки собственик и демонстрираща пред третите лица намерение за своеене. Следва да се има предвид и че съгласно разпоредбата на чл. 69 ЗС, предполага се, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго, а по делото липсват доказателства, които да оборват тази презумпция. Неизгубването на владението, респ. непрекъсване на придобивната давност е отрицателен факт, за установяването на който е достатъчно твърдение на ползващата се страна, като насрещната носи доказателствената тежест да установи положителния факт, който го опровергава. В настоящия случай не са ангажирани доказателства за прекъсване владението на ищеца върху автомобила, започнало да тече след м.05.2012 г., нито има никакви данни в този период да е било установено такова от друго лице. Придобивната давност като фактически състав, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4/17.12. 2012 г. на ОСГК на ВКС не включва като елемент позоваване, тъй като то е процесуално средство за защита на материалноправните последици на давността, зачитани към момента на изтичане на законовия срок. С предявяването на иска ищецът се позовава на изтеклата в негова полза придобивна давност и търси защита на вече възникналото в правната им сфера вещно право на собственост. Следователно, в правната му сфера е осъществен фактическият състав на придобивната давност и е породено оспорването от ответника вещно право на собственост и това следва да бъде установено в отношенията между страните, като предявеният иск бъде уважен.

Ето защо съдът счита, че искът на К.А.Н. по чл. 124, ал. 1 ГПК срещу Л.Р.У.М. е основателен и доказан.

Въпреки този изход на делото, на ищеца не следва да се присъждат разноски, с оглед липсата за заявена претенция за тяхното заплащане.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, по отношение на Л.Р.У.М., гражданка на Австралия, родена на

*** г. в Индонезия, с ЛНЧ/Персонален № *****, с последен адрес в България: *****, че К.А.Н., ЕГН ***** *** и съдебен адрес:***, оф. 2, е собственик на лек автомобил марка „****“, модел „М.“, с номер на рама: VF1LA0N0222891076, с двигател № F9QE730C004081, с рег. № *****, по силата на давностно владение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ:

/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: В.А.